

довършването на военните си науки въ Николаевската генералъ-щабна Академия прѣзъ 1884 г., се завръща обратно въ Пловдивъ.

Свъръменниците — едни като дѣйци по създаването на нова България, а други като свидѣтели на епохални събития: освобождението на отечеството ни, съединението на България съ Румелия, войната съ сърбитѣ, свалянето на стария и възкачването на прѣстола на новия държавенъ глава, грамадниятъ напрѣдъкъ на България въ всѣко отношение, достигнала по едно врѣме до апогеята на славата си, сжщитѣ тия свъръменници слѣдъ неимовѣрни усилия и културна работа, видѣха да рухне българския идеалъ, безъ да бждатъ въ състояние да спратъ падението, благодарение на изпрѣчилитѣ се по пжтя на напрѣдъка петъ съседни противници.

Подиръ прѣкаранитѣ 30 години на военна служба, прѣзъ които Димитъръ Вълнаровъ е заемалъ видни постове, като: Другаръ на Военния министъръ, началникъ на канцеларията на военното министерство, командиръ на 1-а бригада отъ първа пѣша софийска дивизия, главенъ интендантъ на войската и пр., той се оттегли на почивка въ София, дѣто живѣеше до скоро като запасенъ генералъ-майоръ. Той бѣше единъ отъ способнитѣ наши офицери и единъ отъ най-ревностнитѣ и най-дѣятелнитѣ членове на комитета „Историята на гр. Сливенъ“. Почина на 1-и августъ тази година, когато историята бѣше вече подъ печатъ.

Инженеръ Стефанъ Бояджиевъ е роденъ на 21 юний въ гр. Сливенъ. Първоначалното си образование завършилъ въ родния си градъ, слѣдъ което заминава за Цариградъ и постѣпва въ Робертъ Колежъ. Докато билъ въ колежа, турцитѣ заточаватъ баща му, заедно съ сливенскитѣ първенци, въ Мала Азия, дѣто слѣдъ извѣстно врѣме и умира. Това принуждава Ст. Бояджиевъ, едвамъ свършилъ, да се завърне въ Сливенъ въ подкрѣпа на семейството си. Той става учителъ по математика въ тамошната гимназия. Наскоро умира и майка му, и за него настѣпватъ тежки дни. Едноврѣменно съ учителствуването си, той се готви да замине на западъ. Не слѣдъ много той постѣпва въ Ecole d-s ponts et chaussées въ Белгия, дѣто прѣкаралъ съ успѣхъ двѣ години. Въ това врѣме умира и братъ му Х. Димитъръ. Останалъ самъ, той се вижда принуденъ да съкрати курса и минава въ Génie civil въ Гандъ, дѣто свършва съ голѣмо отличие. Бързо се връща въ България, дѣто бива назначенъ за окръженъ инженеръ въ Рахово, а слѣдъ това секционенъ инженеръ по новостроящата се линия Ямболъ — Бургасъ, началникъ на бюрото по постройката на линията София — Перникъ — Радомиръ и началникъ на строителния отдѣлъ.

Наскоро слѣдъ това, Бояджиевъ напуска държавната служба и постѣпва като директоръ по постройката на ли-